ΕΤΟΣ ΙΑ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 13 ΙΟΥΛΙΟΥ 1897 Ἀριθ. 496

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
Καλλιρροη Παρρεν

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ α Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ δούκισσα d'Uzés (μετ' εἰκόνος). Καθημεριναὶ ἐντυπώσεις. Ἡ οἰκοκυρικὴ σχολὴ τῆς Ἑνώσεως. — Πατέρες καὶ μικρὰ (ἐκ τῶν τοῦ Droz ὑπὸ κ. Μαριάνθης Ἠλιοπούλου). — Παραμύθι (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου — Πλύσις (κατὰ τὸ Γαλλικὸν ὑπὸ δος Σιγανοῦ).— Συνταγαί Ἀλληλογραφία. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ D'UZÉS

Εἶναι προσωπικότης ἀπὸ τὰς περισσότερον ἐπιβλητικὰς κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον, διότι συγκεντροῖ ἐν ἑαυτῇ πολλὰς ἀρετὰς καὶ πολλὴν ἰδιοφυΐαν, κατορθοῖ δὲ νὰ εἶναι πάντοτε ἀπὸ δεκαετηρίδος ὅλης περίπου ἐκ τῶν μᾶλλον ἐνεργῶν προσώπων, τῶν διαδραματιζόντων σπουδαῖον μέρος εἰς τὰ μᾶλλον φλέγοντα κατὰ καιροὺς ζητήματα.

Συγγραφεὺς ἐκ τῶν δοκιμωτέρων, κατώρθωσε νὰ γείνῃ πολλάκις καὶ κατ'ἐπανάληψιν πολὺς λόγος διὰ τὸ συγγραφικὸν ἔργον της, χωρὶς διὰ τοῦτο οὔτε ἀξιώσεις συγγραφικὰς νὰ ἔχῃ προβάλει ποτέ, οὔτε ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν νὰ ἔχῃ λάβει τὴν φιλολογικὴν δρᾶσίν της. Καλλιτέχνις φύσει καὶ ὡς ἐξ ἐνστίκτου, ἐτελειοποιήθη εἰς τὸ εἶδός της, μετ' ἴσης εὐκολίας ὁμιλοῦσα διὰ τὰ ἀριστουργήματα τοῦ Ῥαφαήλ, μεθ' ὅσης καὶ χαράσσει ἐπὶ τῆς ὀθόνης τὰς ραφαηλείους γραμμὰς τῶν εἰκόντων της.

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ D'UZÉS

Ἀλλ' ἡ γυνὴ αὐτὴ ἡ τόσον ὑπέροχος ἐν πᾶσιν ὑπέστη τραῦμα φοβερὸν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ νέου δουκὸς d'Uzés, τοῦ ἀποθανόντος τόσον προώρως, καὶ ἐγκαταλιπόντος κενόν, τὸ ὁποῖον οὐδὲν θὰ ἀναπληρώσῃ ποτὲ ἐν τῇ μητρικῇ καρδίᾳ. Ἐν τούτοις ἡ μεγάλη Γαλλὶς εὑρίσκει πάντοτε τρόπον νὰ παρηγορῇ τὰς θλίψεις της, εἴτε καταφεύγουσα εἰς τὰ ἄδυτα τῆς τέχνης καὶ ἀντλοῦσα ἐν αὐτοῖς παραμυθίαν τινά, εἴτε ἀπαθανατίζουσα τοὺς μεγάλους καλλιτέχνας, τοὺς ὁποίους πάντοτε θαυμάζει καὶ τιμᾷ κατ' ἐξοχήν.

Οὕτω εἰς τὴν λατρείαν αὐτῆς πρὸς τὰ ὑπέροχα πνεύματα καὶ εἰς τὴν γενναιότητά της ὀφείλεται ἡ ἵδρυσις τοῦ θαυμασίου καλλιτεχνικοῦ μνημείου ἐν τῇ πόλει τῆς Valence, ἑνὸς τῶν ἐνδοξοτέρων τέκνων τῆς Γαλλίας, τοῦ μεγάλου δραματικοῦ Emile Angier.

Ἡ γλυπτικὴ καὶ αἱ κοσμητικαὶ τέχναι δὲν ἔχουν διὰ τὴν γυναῖκα αὐτὴν μυστήρια, οὐδεὶς δὲ δύναται νὰ κοσμήσῃ αἴθουσαν, ἢ νὰ ἀναπαραστήσῃ τὰς μυθολογικὰς εἰκόνας εἰς φυσικὸν τῶν χιλίων καὶ μιᾶς μαγικῶν νυκτῶν ὅσον ἐκείνη.

Ἡ διπλωματία τοῦ ἰσχυροῦ φύλου, ἐὰν ἠρίθμει ἐξοχότητας ὡς τὴν δούκισσαν d' Uzés, πολλὰ ζητήματα, συνταράξαντα τοὺς κύκλους τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς καὶ στοιχίσαντα τόσον αἷμα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, θὰ εἶχον λυθῇ αἰσιώτερον καὶ τελεσφορώτερον καὶ διὰ τοὺς λαοὺς καὶ διὰ τὴν εὐρωπαϊκὴν πολιτικήν. Δὲν ἐδίσταση νὰ ἐπέμβῃ καὶ διαδραματίσῃ ἐνεργότατον μέρος καὶ εἰς τὴν πολιτικήν, ἐκλαβοῦσα διὰ μίαν στιγμὴν ὡς ἥρωα πολιτικοῦ ἰδεώδους τὸν στρατηγὸν Boulanger — πλάνη, εἰς ἣν περιέπεσε μέγα μέρος τοῦ Γαλλικοῦ λαοῦ—καὶ καταβαλοῦσα σπουδαῖον ποσὸν τῆς κολοσσιαίας περιουσίας της εἰς τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ πολιτικὰς ἐνεργείας της.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλή μου φίλη,

Δὲν θὰ σοῦ ἐπαναλάβω πάλιν σήμερον ὅτι ἡ ζέστη αὐξάνει ὁλονὲν καὶ ὅτι ἔχω ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ μεταμορφωθῶ εἰς οἷον δήποτε ἄλλο ὄν τῆς δημιουργίας, ἰδίως πτερωτὸν, διὰ νὰ κατορθώσω νὰ φύγω μακρὰν τῆς καμίνου, εἰς τὴν ὁποίαν ψηνόμεθα καὶ νὰ εὑρεθῶ, εἰ δυνατόν, εἰς τὸν βόρειον πῶλον, ἐννοεῖς χωρὶς ἔξοδα.

Μὲ τοιαύτην ἀποχαυνωτικὴν ζέστην ποῦ διάθεσις δι' ἐργασίαν καὶ συζητήσεις καὶ μελέτας ; Καὶ ὅμως αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἀνέγνωσα ἓν ἢ δύο ἄρθρα εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» τοῦ πρώην νομάρχου Πατρῶν κ. Πκλαμᾶ, τὰ ὁποῖα ἀνοφέρονται εἰς τὸ φῦλόν μας καὶ προδίδουν πολὺν πόθον νὰ ἴδουν οἱ ἐπαρχιακοὶ τοὐλάχιστον πληθυσμοὶ κάποιαν μεταβολὴν εἰς τὴν ἀνατροφὴν καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ γυναικείου τῆς Ἑλλάδος πληθυσμοῦ.

Εἰξεύρεις ὅτι ὁ πόθος αὐτὸς ὑπῆρξεν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ ἰδικός μου, ἡ πρώτη δὲ ἀφορμὴ τῆς συστάσεως τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων» εἰς τὸ ὄνειρόν μου αὐτὸ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς πρακτικωτέρας τῆς γυναικὸς ἀνατροφῆς ὀφείλεται.

Βεβαίως ἔχει πολὺ δίκαιον ὁ κ. Πκλαμᾶς. Τὰ προγράμματα τοῦ σχολείου τῶν ἀρρένων καὶ τῶν θηλέων εἶναι ἐντελῶς κοινά· ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς Μέσης Παιδεύσεως, ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς ἦτο ἐντελῶς κοινὸς εἰς τὸν κόσμον αὐτόν.

Δι' αὐτὸ ἐπεζήτησα ἀνέκαθεν καὶ ἐπιζητῶ ἀπὸ δεκκετίας ὅλης τὴν σύστασιν ἐπαγγελματικῶν καὶ οἰκοκυρικῶν σχολείων ἐν Ἑλλάδι, δι' αὐτὸ καὶ εὐθὺς ὡς κατηρτίσθη ἡ «Ἕνωσις» ἐδέχθην εὐχαρίστως νὰ ἀσχοληθῶ εἰδικῶς εἰς τὸ τμῆμα τῆς Οἰκ. Οἰκονομίας καὶ τῶν γυναικείων ἐπαγγελμάτων, ἐλπίζουσα νὰ ἴδω οὕτω πραγματοποιούμενον τὸ μέγα καὶ ὡραῖόν μου αὐτὸ ὄνειρον.

Μὴ σοῦ φανῇ παράδοξον, ἐὰν ὀνομάζω μέγα τὸ ὄνειρόν μου αὐτό. Ἴσως σύ, ἡ προωρισμένη ὡς ἄλλη πεταλοῦδα νὰ ζῇς μόνον μὲ τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων καὶ μὲ τὰς ὀλίγας σταγόνας τοῦ μέλιτος, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ὑπὸ τὰ θαλερὰ πέταλά των, σὺ ἡ προνομιοῦχος καὶ χαϋδεμένη δὲν ᾐσθάνθης ποτὲ ἀκόμη τὴν ἀνάγκην τῆς πρακτικῆς ἀνατροφῆς τοῦ φύλου μας, τὴν ὑποχρέωσιν, ἣν ἔχομεν νὰ γλυκαίνωμεν τὴν ζωὴν τῶν οἰκείων μας μὲ εὐμάρειαν καὶ ἀπόλαυσιν, ἡ ὁποία, φεῦ ! ἂν καὶ ἀπὸ πολὺ πεζὸν καὶ ἀπόκεντρον μέρος τοῦ οἴκου προέρχεται, οὐχ ἧττον εἶναι μεγάλης καὶ σημαινούσης σπουδαιότητος.

Ἡμεῖς ὅμως ὅλαι ἐδῶ, πλούσιαι καὶ πτωχαί, μικραὶ καὶ μεγάλαι μόνον ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς πρακτικωτέρας μας μορφώσεως; θὰ ἐξασφαλίσωμεν σχετικήν τινα εὐτυχίαν, μετριάζουσαι τὰ ἀφόρητα βάρη τοῦ οἰκογενειακοῦ προϋπολογισμοῦ, ἀναπληροῦσαι τὰς ἐλλείψεις καὶ θεραπεύουσαι τὰς ἀτελεῖς ὑπηρεσίας καὶ τὰς καθημερινὰς πιέσεις καὶ στενοχωρίας, εἰς ἃς ὑποβαλλόμεθα παρὰ τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ καὶ ἁπλοποιοῦσαι ἐπὶ τέλους τὸ προβληματικὸν καταστὰν ζήτημα τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς κόρης.

Ἡ α' Οἰκοκυρικὴ καὶ Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ τῆς «Ἑνώσεως».

Λοιπὸν παρὰ τὰ λύκεια τῶν θηλέων καὶ τὰ ἀνώτερα παρθεναγωγεῖα καὶ διδασκαλεῖα, τὸ Ἐπαγγελματικὸν τμῆμα τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων» ἱδρύει ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου τὴν πρώτην ἐν Ἑλλάδι Οἰκοκυρικὴν καὶ Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν τῶν θηλέων, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ φοιτήσουν ἐπὶ διδάκτρου αἱ ἀποφοιτήσασαι τῶν ἀνωτέρων Παρθεναγωγείων νεάνιδες, αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ μορφωθοῦν ὡς καλαὶ οἰκοδέσποιναι, δυνάμεναι εὐπροσώπως καὶ μετὰ θάρρους νὰ ἀναλάβουν τὰ δυσχερῆ καθήκοντα τῆς οἰκοδεσποίνης.

Μὴ νομίσῃς δὲ ὅτι θὰ ἀρχίσωμεν, ὡς συνήθως γίνεται, ἀπὸ κουρελάκια καὶ ραπτικὴν καὶ κομψοτεχνήματα. Δι' αὐτὴν τοὐλάχιστον τὴν φορὰν αἱ Ἑλληνίδες ἂς ἀρχίσωμεν τὸ ἔργον μας ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἀπὸ τὸ *ἄλφα* δηλαδὴ καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ ὠμέγα, ὡς ἐπεκράτησε νὰ γίνεται ἕως τώρα. Λοιπὸν τὸ *α* τῆς ζωῆς, τῆς ὑγείας, τῆς εὐξίας εἶναι ἡ τροφή Ἐὰν κατασκευάζηται ὑπὸ ὑγιεινούς, ὑπὸ ἐπιστημονικούς, ὑπὸ κανονικοὺς ὅρους καὶ τὸ σῶμά μας εὐεργετεῖ καὶ τὸ βαλάντιόν μας σώζει.

Ὥστε τὸ πρῶτον καὶ κυριώτατον μάθημα τῆς Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς μας, ἡ *μαγειρική*, ἡ ἐπισημοτέρα καὶ πολυτελεστέρα αὐτοῦ αἴθουσα, τὸ μαγειρεῖον. Μάγειρος ἠσκημένη, μαγείρισσα ἐπιστήμων θὰ ἀναλάβῃ τὴν διδασκαλίαν τοῦ μαθήματος τούτου τρὶς τῆς ἑβδομάδος, ἀρχίζουσα ἀπὸ τὴν ταξινόμησιν τῶν κρεάτων καὶ τῶν τροφίμων ὑπὸ ὑγιεινὴν ἔποψιν καὶ καταλήγουσα εἰς ἕκαστον μάθημα εἰς τὴν κατασκευὴν δύο —τριῶν φαγητῶν καὶ ἑνὸς γλυκίσματος, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπαναλαμβάνωνται ὑπό τε τῶν μαθητριῶν καὶ ἀκροατριῶν εἰς τὸ ἀμέσως ἑπόμενον μάθημα. Λέγω ἀκροατριῶν, διότι πλὴν τῶν μαθητριῶν καὶ κυρίαι ὕπανδροι θὰ δύνανται νὰ ἀκροῶνται τῶν μαθημάτων τῆς σχολῆς. Ἐννοεῖς ὅτι ὅλη ἡ ὑπηρεσία τοῦ μαγειρείου θὰ ἐκτελῆται ἀπὸ τὰς μαθητρίας, αἵτινες θὰ φέρουν εἰδικὴν στολήν, μὲ μακρὰν λευκὴν ἐμπροσθέλλαν καὶ περιχείρια καὶ περιλαίμια διὰ τὸ ἔργον των αὐτό.

Τὰ αὐτὰ μαθήματα, ἀλλὰ εἰς διαφόρους ἡμέρας καὶ ὥρας θὰ διδάσκωνται διὰ τὰς πτωχὰς νεάνιδας, αἱ ὁποῖαι θέλουν νὰ ἐξασκήσουν τὸ μάθημα τῆς μαγειρίσσης, καὶ αἱ ὁποῖαι θὰ φοιτοῦν εἰς τὴν Οἰκοκυρικὴν σχολὴν δωρεάν.

Τὰς δαπάνας τῆς ἀγορᾶς θὰ κρατοῦν ἐπίσης αἱ μαθήτριαι εἰς εἰδικὰ βιβλία, ἐξασκούμεναι ἐπίσης εἰς τὸ μάθημα τῆς καταστιχογραφίας, τὸ τόσον ἀπαραίτητον διὰ πᾶσαν οἰκογένειαν. Τὸ μάθημα τῆς μαγειρικῆς θὰ διαδέχεται τὸ μάθημα τῆς περιποιήσεως μικρῶν παιδιῶν, ἀπὸ βρεφῶν μέχρι ἡλικίας τεσσάρων-πέντε ἐτῶν. Λουτρά, τροφή, περιποίησις, δίαιτα, ὅλα αὐτὰ κατὰ τὸ ἀγγλικὸν σύστημα τῶν ντατάδων, τὸ πρακτικὸν καὶ ἐπιστημονικὸν ἐνταῦτῷ, εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλεται ἡ ὑγεία καὶ εὐεξία τῶν Ἀγγλοπαίδων, τὰ ὁποῖα ἀνεδείχθησαν τὰ ὑγιέστερα μικρὰ τοῦ κόσμου ὅλου. Ἐπίσης τὸ μάθημα τοῦτο θὰ διδάσκεται ἰδιαιτέρως διὰ νεάνιδας, προετοιμαζομένας διὰ τὸ μέγα ἔργον τῆς μητρὸς καὶ ἰδιαιτέρως διὰ πτωχάς, προωριζομένας διὰ *νάρσας*, ὡς ἐπεκράτησε νὰ λέγωνται αἱ ντατάδες εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Ὕστερον θὰ ἔρχηται ἡ κοπτικὴ καὶ ραπτικὴ παιδικῶν καὶ γυναικείων φορεμάτων, ἐπανωφορίων κ.τ.λ. μετ' αὐτὴν δὲ ἡ πιλοποιία, ἡ ἀνθοποιία καὶ αἱ λοιπαὶ κοσμητικαὶ τέχναι, αἱ ὁποῖαι καὶ νέα εἴδη βιομηχανίας θὰ ἀναπτύξουν ἐν Ἑλλάδι καὶ νέα στάδια θὰ ἀνοίξουν εἰς τὰς πτωχὰς κόρας, τὰς μέχρι σήμερον ἀποκλειστικῶς ἐπιδιδομένας εἰς τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα, μὲ τόσους κόπους καὶ βάσανα καὶ θυσίας, καὶ χωρὶς φεῦ ! κανὲν πρακτικὸν ἀποτέλεσμα.

Τώρα ἐννοεῖς σὺ διατὶ ὠνόμασα μέγα τὸ ὄνειρόν μου αὐτὸ καὶ διατὶ ὅτε πρὸ ὀκταετίας ὅλης, ἀντιπροσωπεύουσα τὰς Ἑλληνίδας εἰς τὸ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Ἰουλίου Σίμωνος συγκροτηθὲν τότε εἰς Παρισίους διεθνὲς Γυναικεῖον Συνέδριον, ἀντὶ νὰ ἐπιζητήσω καὶ ἐγὼ ὡς αἱ ἄλλαι συνάδελφοί μας δικαιώματα καὶ προνόμια διὰ τὸ φῦλόν μας, ἐζήτησα μόνον παρὰ τοῦ Συνεδρίου νὰ ἐκφέρῃ τὴν εὐχήν, ὅτως ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις προβῇ εἰς σύστασιν ἐπαγγελματικῶν καὶ πρακτικῶν γυναικείων σχολῶν ἐν Ἑλλάδι.

Αἱ κατὰ καιροὺς ἕκτοτε Ἑλληνικαὶ Κυβερνήσεις δὲν τὸ ἔπραξαν, εἰς ἄλλα σπουδαιότερα ἀσχολούμεναι. Ὅτε δὲ ἐφάνη ὅτι τέλος εἶχεν ἐπιστῇ ἡ στιγμή, ὅτε πρὸ ἔτους καὶ πλέον σχετικὸν νομοσχέδιον κατηρτίσθη, αἴφνης ἡ ἀσθένεια καὶ ὁ θάνατος τοῦ ἐπὶ τῆς Παιδείας Ὑπουργοῦ ἀφῆκαν καὶ πάλιν ἀπραγματοποίητον τὸ ἔργον, τοῦ ὁποίου ἡ «Ἕνωσις» ἔχει τὴν ὑπερτάτην τιμὴν νὰ θέσῃ τὰ πρῶτα θεμέλια, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ ἐγκαινιάσῃ νέαν περίοδον τοῦ οἰκογενειακοῦ μας βίου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος καὶ αὐτὴ ἡ ἐθνική μας εὐημερία.

Οἱ γονεῖς καὶ τὸ οἰκοκυρειό.

Μένει τώρα νὰ ἴδωμεν, ἐὰν οἱ γονεῖς καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἐν γένει ἐπιθυμοῦν ἀληθῶς νὰ ἴδουν τὰς θυγατέρας των πρακτικῶς μορφωμένας, νὰ τὰς ἴδουν καλὰς οἰκοκυράς, αἱ ὁποῖαι νὰ φέρουν σπουδαίας οἰκονομίας κατὰ μῆνα εἰς τὸν οἰκιακὸν προϋπολογισμόν, μετριάζουσαι τὰς δαπάνας αὐτοῦ καὶ συντελοῦσαι ἐν γένει εἰς ἀπόλαυσιν εὐμαρείας, ἡ ὁποία μέχρι τοῦδε εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, εἶνε πρᾶγμα ἐντελῶς ἄγνωστον. Μένει νὰ ἴδωμεν, ἐὰν ἐκ τῶν τόσων γενναίως δαπανωμένων, ὅπως ἡ κόρη καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἐπαγγελματίου συνοδεύεται εἰς τὸν περίπατον ὑπὸ Γαλλίδος ἢ Ἀγγλίδος gouvernante, διατεθῇ παρ' αὐτῶν καὶ μικρόν τι ἀσήμαντον ποσὸν ὡς δίδακτρα τῆς εἰς τὴν οἰκοκυρικὴν καὶ ἐπαγγελματικὴν σχολὴν φοιτήσεως. Μένει νὰ ἴδωμεν, ἐὰν οἱ ἄνδρες ἐν γένει, οἱ τόσον ψέγοντες καὶ μεμφόμενοι σήμερον τὸ καθεστώς, θὰ ὑποστηρίξουν τὸ μεταρρυθμιστικὸν τοῦτο ἔργον τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων,» τὸ ὁποῖον θὰ προπαρασκευάσῃ γυναῖκας καταλλήλους νὰ ἀμιλλῶνται εἰς τὸ οἰκοκυρειὸ καὶ εἰς τὸν πρακτικὸν νοῦν πρὸς τὰς Γερμανίδας καὶ Ἀγγλίδας οἰκοδεσποίνας. Ἴδωμεν, ἐὰν αὐταὶ αἱ μητέρες, αἱ τόσα ὑποφέρουσαι καὶ τόσα παθοῦσαι ἕνεκα τῆς ἀδημονούσης των περὶ τῶν τοῦ οἴκου, θὰ θελήσουν νὰ ἀπαλλάξουν τὰς θυγατέρας των ἀπὸ τῶν βασάνων αὐτῶν καὶ νὰ τὰς ἴδουν ἀνταποκρινομένας πρὸς τὸ ἰδεῶδες, τὸ ὁποῖον πᾶς σύζυγος ἐπεκράτησε νὰ σχηματίζῃ περὶ τῆς οἰκιακῆς εὐτυχίας, ἣν μόνον καλὴ οἰκοδέσποινα δημιουργεῖ διὰ τοῦ μαγικοῦ μαστιγίου της, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ φιγουράρῃ ὄχι μόνον εἰς τὰς πολυτελεῖς αἰθούσας τῆς ὑποδοχῆς, ἀλλὰ εἰς πᾶσαν τοῦ οἴκου γωνίαν καὶ ἰδίᾳ εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Καὶ διὰ νὰ μὴ περάνω τὴν παροῦσαν χωρὶς ἀπότερον, συγκριτικώτερον νὰ σοῦ κάμω γνωστὰ τὰ καλὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐπὶ τὸ πρακτικὸν μεταρρυθμίσεως τῆς γυναικείας ἀγωγῆς, θὰ μεταχειρισθῶ καὶ τὴν ἀλάνθαστον καὶ πειστικὴν τῶν ἀριθμῶν γλῶσσαν ἐπὶ οἰκογενειακοῦ τινος προϋπολογισμοῦ.

Ὑποθέσωμεν ὅτι οἰκογένεια, ἀποτελουμένη ἀπὸ ἓξ πρόσωπα, διευθυνομένη ἀπὸ οἰκοδέσποιναν πτυχιοῦχον καὶ κάτοχον ξένων γλωσσῶν καὶ μουσικῆς, ἀλλ' ἐντελῶς ἀδαῆ τῶν ἔργων τὰ ὁποῖα εἰς αὐτὰς τὰς οὕτω μορφωμένας θὰ διδάσκῃ ἡ ἐπαγγελματικὴ καὶ οἰκοκυρικὴ σχολή, ὑποθέσωμεν ὅτι τοιαύτη οἰκογένεια διὰ νὰ ζῇ ἀνέτως δαπανᾷ κατὰ μῆνα ἀπὸ 800 1000 δραχμάς.

Τὸ κονδύλι αὐτὸ ἀναλυόμενον μᾶς δίδει τὰ ἑξῆς ποσά : Ἐνοίκιον δρ. 150. Μισθοὶ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ· μαγειρίσσης δρ. 40, θαλαμηπόλου δρ. 25, ραπτρίας φορεμάτων γυναικείων καὶ παιδικῶν δρ. 50 πιλοποιοῦ δρ. 20, ντατᾶς δρ. 30. Ἔξοδα διατροφῆς δρ. 400. Ἰατρὸς καὶ φάρμακα δρ 50. Λουτρὰ καὶ ταξείδια δρ. 50. Ἀνατροφὴ καὶ παίδευσις παιδιῶν δρ. 50. Ἔξοδα ἐνδυμασίας καὶ ὑποδήσεως δρ. 100. Ἔκτακτα ἔξοδα δρ. 50. Τὸ ὅλον δρ. 1015.

Ἐκ τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ γυνή, πρακτικῶς μορφωμένη καὶ ἐξοικειωθεῖσα εἰς τὴν ἐργασίαν, δύναται νὰ οἰκονομήσῃ κατὰ μῆνα κατ' ἐλάχιστον ὅρον δρ. 300, ὡς ἑξῆς : Γνωρίζουσα αὐτὴ μαγειρικὴν δύναται μὲ ὑπηρέτριαν μόνον δρ. 25 κατὰ μῆνα, τὴν ὁποίαν θὰ ὁδηγῇ καὶ διευθύνῃ, νὰ ἔχῃ πάντοτε φαγητὸν ὑγιεινὸν καὶ ἐπιμελημένον. Ἐπειδὴ δὲ θὰ ἐπισκέπτηται συχνὰ τὸ μαγειρεῖον καὶ θὰ ἐπιστατῇ αὐτοπροσώπως εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν τροφίμων, δύναται ἐκ τῶν οἰκονομιῶν, ἃς αὕτη θὰ ἐπιφέρῃ ἑκάστοτε νὰ ἐλαττώσῃ τὰ ἔξοδα τῆς διατροφῆς κατὰ τρεῖς τοὐλάχιστον δρ. τὴν ἡμέραν. Ἐπειδὴ ἐπίσης αἱ ὑπηρέτριαι τῆς κατηγορίας τῶν 25 δρ. ὅταν βοηθῶνται ἀπὸ τὴν οἰκοδέσποιναν ἀναλαμβάνουν καὶ τὰς ἐργασίας τῆς θαλαμηπόλου, ἔχομεν ἐκ τοῦ κονδυλίου μόνον μαγειρείου διαφορὰν κατὰ μῆνα δρ. 180. Ἀφαιροῦμεν ἐπίσης τὰ ἔξοδα τῆς ραπτρίας φορεμάτων καὶ γυναικείων καὶ παιδικῶν πίλων, τὰ ὁποῖα μόνη ἡ οἰκοδεσποινα κατασκευάζει καὶ ἔχομεν ἔτι δρ. 70 κατὰ μῆνα. Ἐὰν δὲ ἀπὸ ὅλα τὰ ἔξοδα ἀφαιρέσωμεν ἀκόμη ἓν δέκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν τοὐλάχιστον, τὸ ὁποῖον καλὴ οἰκοκυρὰ οἰκονομεῖ ἀπὸ ὅλα τὰ κονδύλια ἔχομεν ἀκόμη μηνιαίαν οἰκονομίαν ἑκ δρ. ἑκατὸν περίπου. Ὥστε καλὴ οἰκοκυρὰ δύναται νὰ ὑπολογίσῃ ὅτι ἔχει τακτικὸν μηνιαῖον εἰσόδημα ἑκ δρ. 300, ἀφοῦ ἰσάριθμον ποσὸν δύναται νὰ οἰκονομήσῃ ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν οἰκιακῶν της δαπανῶν. Δὲν θὰ ληφθῇ ἄρά γε ὑπ' ὄψιν τὸ τοιοῦτον εἰσόδημα καὶ παρὰ τοῦ ἁπλουστετέρου ἔτι τῶν προικοθηρῶν ; Ἔπειτα ποία διαφορὰ εἰς τὴν ὑγιεινὴν τοῦ οἴκου, ποία ἐλάττωσις ἐπίσης κονδυλίου ἰατροῦ καὶ φαρμάκων μεταξὺ τῆς οἰκογενείας, ἧς ἡ δίαιτα καὶ ἡ συντήρησις τελεῖται ὑπὸ τοὺς ὅρους, οὓς ἐπιβάλλει ἡ ὑγιεινὴ καὶ ἐκείνης, ἥτις εἶναι ἀφημένη εἰς τὴν τύχην της ἢ μᾶλλον εἰς τὴν διάθεσιν τῶν μισθωτῶν προσώπων τοῦ οἴκου ; Καὶ ποία ἡσυχία ἠθική, ποία τάξις, ποία ἁρμονία καὶ ἀγάπη, ποία ἀποφυγὴ συγχύσεων καὶ οἰκογενειακῶν σκηνῶν καὶ συζυγικῶν ἀντεγκλήσεων ὅπου ἡ οἰκοδέσποινα διοικεῖ καὶ ἐπιβλέπει αὐτοπροσώπως τὴν λειτουργίαν τῆς οἰκιακῆς μηχανῆς ;

Πόσα διαζύγια καὶ ἠθικοὶ ἐκτροχιασμοί, καὶ σκάνδαλα κοι-

ωνικὰ καὶ οἰκονομικὰ πλήρη ναυάγια καὶ αὐτοκτονίαι συζύγων δὲν συμβαίνουν, ἀκριβῶς ἕνεκα τῆς σπατάλης καὶ τῶν περιττῶν δαπανῶν εἰς ἃς ὑποβάλλεται οἶκος, κακῶς διοικούμενος ; Ἐὰν θέλῃσῃ τις νὰ ψυχολογήσῃ περισσότερον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου θὰ πεισθῇ, ὅτι ἡ ἐπὶ τὸ πρακτικώτερον μόρφωσις τῆς γυναικός, ἡ σήμερον διὰ μιᾶς σχολῆς βραδύτερον διὰ πληθύος τοιούτων δημιουργηθησομένη, θὰ ἐπιφέρῃ σπουδαιοτάτην βελτίωσιν ὄχι μόνον εἰς τὸ οἰκογενειακόν μας καθεστώς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ κοινωνικὸν καὶ ἐθνικὸν τοιοῦτον. Διότι μόνον οἶκοι ἐπὶ ὑγιῶν θεμελίων ἐρειδόμενοι, εἰς τοὺς ὁποίους βασιλεύει ἡ ἀγάπη, ἡ τάξις, ἡ ἁρμονία καὶ ἡ ἀμοιβκία ἀλληλεγγύη μορφώνουν ἄνδρας ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς ἀρτίους, οἱ ὁποῖοι νὰ ἐξοικειῶνται εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος καὶ νὰ ἀνταποκρίνωνται εἰς τὸ ἰδεῶδες παντὸς καλοῦ πολίτου καὶ καλοῦ τῆς πατρίδος στρατιώτου.

ΠΑΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΜΙΚΡΑ

Τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν τὸ μικρὸν ὑφίσταται τὴν μεγάλην του μεταμόρφωσιν καὶ τὸ φῦλόν του ἐπιλαμβάνεται τῶν δικαιωμάτων του διὰ τοῦ μᾶλλον ἐπισημοτέρου τρόπου. Ξεκοιλιάζει τὰ χάρτινα ἀλογάκιά του, ξαπατόνει τὰ τύμπανά του, σφυρίζει εἰς τὰς σφυρίκτρας του μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του, κατασυντρίβει τὰ εὐθρυαστότερα ἔπιπλα . . . . . ἐν μιᾷ λέξει γίνεται ἄνδρας.

Ἡ μητέρα του ἐπιεικῶς κρίνουσα ἀποφαίνεται μειδιῶσα, ὅτι τὸ μικρὸν ἔχει ἀνάγκην νὰ κινῆται, καὶ ὅτι ἀκριβῶς ὁ θόρυβος, τὸν ὁποῖον κάμνει γύρῳ του εἶναι ἔνδειξις τῆς καλῆς του ὑγείας, ἡ ὁποία ἐνίοτε καὶ αὐτοὺς τοὺς οἰκογενειακοὺς φίλους ἀπομακρύνει, τόσον αἱ ἐξωτερικεύσεις της ἀποβκίνουν, ἰδίᾳ διὰ τοὺς ξένους, ἀφόρητοι. Καὶ αὐτὸς ὁ πατέρας, ὁ τύπος ἄλλως τε τῆς ὑπομονῆς, παραδέχεται καὶ ἀνομολογεῖ τὸ τοιοῦτον, ἂν καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπαγγέλλει τὸ κατὰ τοῦ υἱοῦ του κατηγορητήριον, προδίδει χαρὰν μᾶλλον ἢ δυσαρέσκειαν.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁ πατέρας αὐτὸς παύσῃ νὰ μειδιᾷ καὶ ὅταν μαλόνῃ καὶ φωνάζῃ καὶ ἀπειλῇ, μαντεύει τις εὐκόλως ὅτι αἱ ἀταξίαι τοῦ μικροῦ του τοῦ προξενοῦν ἀληθῆ χαράν, εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, ὑπερήφανος διὰ τὴν ἀνδρικὴν αὐτὴν αὐθάδειαν τοῦ υἱοῦ του, ἥτις δι' αὐτὸν ἀποτελεῖ τὸ γνώρισμα χαρακτῆρος ἀποφασιστικοῦ.

Ἐὰν ὁ μικρὸς ξεκοιλιάζῃ τὰ χάρτινα ζῶά του, σημεῖον ὅτι θὰ γείνῃ γενναῖος. Ἐὰν χαλᾷ τὸν κόσμον μὲ τὴν τενεκεδένιαν σάλπιγγά του, τοῦτο προδίδει ἀκράτητον πρὸς τὰ ὅπλα κλίσιν του. Καὶ διατί σᾶς ἐρωτῶ, θὰ ἔσπαζε τὰ τζάμια καὶ θὰ ἐξεκούρδιζε τὰ ὡρολόγια καὶ θὰ κατέστρεφεν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ καταστρέψῃ, ἐὰν τοῦτο δὲν ἐπρόδιδε τὴν ἀκράτητον ἐπιθυμίαν του νὰ δρᾷ, νὰ ἐνεργῇ, νὰ πράττῃ ἐπί τέλους τι ;

Ἄ ! βέβαια ! βλέπει κανείς, ὅτι δὲν εἶναι κοριτζάκι τὸ ζιζάνιον αὐτό ! Ἔχει αἷμα θερμὸν μέσα του. Εἶχε δὲ ἀπὸ *ποιον* νὰ κληρονομήσῃ ζωηρότητα, λέγει ὁ εὐτυχισμένος πατέρας, μονολογῶν! Εἰς τὴν ἡλικίαν του ἦτο ἀνάγκη νὰ μὲ δέσουν, τόσον ἤμην ἀκράτητος.

Τὸ παιδὶ λοιπὸν καταντᾷ καθρέπτης, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ πατέρας ἀναγνωρίζει ἐν πρὸς ἐν τὰ χαρακτηριστικά του. Ἡ ζωή του οὕτω διπλασιάζεται, ἡ ἐπισημότης νέαν ἀποκτᾷ δύναμιν. Γίνεται *δύο* καὶ εἰς τὸ μέλλον τοῦ μικροῦ αὐτοῦ θαυμασίου ἀνθρωπίσκου ἀνοικοδομεῖ τὴν ἰδικήν του ὕπαρξιν. Ἀναζῇ, ἀναγεννᾶται. Πόσην ἐπιρροὴν δὲν θὰ ἔχω εἰς τὸ μικρὸν αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶναι δεύτερος ἐγώ, λέγει καθ' ἑαυτόν. Πῶς θὰ κατορθώσω νὰ τὸν ἀπαλλάξω ἀπὸ τὰς δυσκολίας, αἵτινες μὲ ἔκαμαν νὰ ὑποφέρω, νὰ ἀπομακρύνω τοῦ δρόμου του τοὺς λίθους, οἱ ὁποῖοι μὲ ἔκαμαν νὰ σκοντάψω, νὰ τὸν βοηθήσω μὲ τὰς συμβουλάς μου καὶ μὲ τὴν πεῖράν μου.

Θὰ δημιουργήσω ἐγὼ τὴν εὐτυχίαν του καὶ θὰ μοὶ ὀφείλῃ τὸ πᾶν. Θὰ εἶναι ὅλος προτερήματα καὶ ἀρετάς, καὶ ἀπὸ τὰς δάφνας, ἃς θὰ δρέψῃ θὰ δικαιοῦμαι καὶ ἐγὼ εἰς ἓν μικρὸν στεφανάκι.

Ἀπάτη ! ἀνθρωπίνη ἀδυναμία, βεβκίως, ἀλλὰ τὸ αἴσθημα τὸ δημιουργοῦν τὴν ἀδυναμίαν αὐτὴν ὀνομάζεται ἐπὶ τέλους ἀφοσίωσις. Καὶ δύναταί τις νὰ θεωρήσῃ ρυπαρὸν τὸ διαυγὲς ρυάκιον, διότι παρασύρει ἐνίοτε εἰς τὸν δρόμον του καὶ ὀλίγην λάσπην. Ἐὰν ἀνευρίσκῃ τις ἐν τῇ πατρικῇ καρδίᾳ ὅλας τὰς ἀνθρωπίνας ἀδυναμίας, ἀνευρίσκει ἐπίσης ὅλον τὸ μεγαλεῖον. Ἡ ματαιότης των ἄλλως τε εἶναι χορδὴ πάντοτε λεπτὴ καὶ εὐαίσθητος, οὐδὲν δ' ἱκανοποιεῖ αὐτούς ὅσον ἡ βεβκιότης ὅτι τὸ τέκνον των τοῖς ὁμοιάζει καὶ ἡ ἐπίσημος περὶ αὐτοῦ ἀναγνώρισις καὶ τῶν ξένων ἀκόμη.

Καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ ἀφομοίωσις αὕτη θὰ συνετέλει εἰς δυσμορφίαν τοῦ τέκνου των, δὲν τοὺς ἀπελπίζει, ἀφοῦ ἄλλως, εὑρίσκουν τρόπον νὰ βλέπουν ὅ,τι ἰδικόν των ὀλιγώτερον ἄσχημον.

Καὶ ἀφοῦ ὁ πατὴρ εἶναι εὐκίσθητος καὶ διὰ τὰς φυσικὰς αὐτὰς δυσμορφίας, τὰς ὁποίας κληροδοτεῖ εἰς τὸ τέκνον του, φαντάζεσθε τὴν ὑπερηφάνειάν του διὰ τὰς ἠθικὰς τοιαύτας, τὰς ὁποίας τὸ παιδὶ ἀπομιμεῖται, ἀντιγράφει κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἀδιαφοροῦν ἐντελῶς διὰ τὴν ἀξίαν τῶν ἰδεῶν, τῶν αἰσθημάτων του καὶ τῶν πατρικῶν συνηθειῶν.

Λαμβάνει τὴν χονδρὴν ἐκείνου φωνήν, διὰ νὰ φωνάζῃ ὡς ὁ μπαμπάκας του, μιμεῖται τὰς κινήσεις ἐκείνου, προστατεύει τὴν μητέρα του, ὅταν ἐξέρχηται μαζῇ της, θέλει τσέπες παντοῦ, διὰ νὰ βάζῃ τὶς πεντάρες του, ἀργότερα δὲ καὶ τὸν καπνόν του. Ἐγώ, λέγει μὲ ἔμφασιν, ὅταν μεγαλώσω θὰ ἔχω μουστάκια, καὶ μπαστούνι, καὶ καπέλλο ψιλὸ καὶ δὲν θὰ φοβοῦμαι τὴν νύκτα καὶ θὰ λέγω *Ἐτόν διάβολο*, ἐὰν τὸν πατέρα μου.

Καὶ ἀληθῶς μὲ πόσην κατάνυξιν καὶ συγκίνησιν ἀτενίζει τὸν πατέρα του, ὅταν ἐκεῖνος στέλλῃ εἰς τὸν διάβολον τοὺς ὑπηρέτας, καὶ πόσην τελειότητα ἐν πᾶσιν ἀκόμη καὶ εἰς τὰς ὕβρεις αὐτὰς ἀποδίδει τὸν πατέρα του, τὸν ὁποῖον φαντάζεται ὑπέρτερον καὶ ἰσχυρότερον ὅλων.

Μικρὸς ἔχων πατέρα ἀσθενικόν, κοντὸν καὶ λεπτοκαμωμένον ἠρώτα ποτε οἰκογενειακὸν φίλον : *Δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ χωροφύλακες εἶναι οἱ δυνατώτεροι ἀπ' ὅλους* ; δεικνύων γιγάντειον χωροφύλακκα.

Ναί, ἀπήντησεν ὁ ξένος.

— Ἀλλ' ὁ πατέρας μου, προσέθηκεν ὁ μικρός, εἶναι δυνατώτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς χωροφύλακκας μαζῇ. Ἐντεῦθεν ἀποδεικνύεται, ὅτι τὸ ἰδεῶδες τοῦ παιδιοῦ, ὁ τύπος τοῦ μεγάλου, τοῦ ὡραίου, τοῦ ἰσχυροῦ, τοῦ εὐφυοῦς εἶναι πάντοτε ὁ πατήρ του.

Ἡ αὐστηρὰ ἠθικὴ ἴσως ἐπιβάλλει εἰς τὸν πατέρα νὰ διορθώσῃ τὸ λάθος αὐτό, νὰ ἀνασκευάσῃ τὴν πλάνην ταύτην, ἀλλὰ πόσος ἠρωϊσμὸς δὲν θὰ ἀπῃτεῖτο, ἵνα εἴπῃ τις εἰς τὸ τέκνον του : — Ἰδέ με ὁποῖος εἶμαι, καὶ μὴ μιμῆται τὰ ἐλαττώματά μου. Νομίζω ὅτι θὰ εἶναι εὐκολώτερον νὰ διορθώσῃ τις τὰ ἐλαττώματά του αὐτά, λαμβάνων ὡς πρότυπον τὴν ἰδεώδη εἰκόνα, ἣν ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ποιητὴς ἐζωγράφισεν εἰς τὴν καρδιάν του.

Ὅλα αὐτὰ μᾶς πείθουν ὅτι οἱ υἱοὶ γίνονται ὅ,τι τοὺς κάμνῃ ὁ πατήρ, ὅτι αἰσθάνονται καὶ βλέπουν καὶ πράττουν ὡς ἐκεῖνος. Ἂς ἐκωφελῶνται λοιπὸν οἱ πατέρες τῶν πρώτων στιγμῶν τῆς ἀγνότητος τῶν τέκνων των. Τὸ νὰ ἀγαπᾶται τις παρ' ἐκείνων οὓς ἀγαπᾷ, δὲν εἶναι τοῦτο τὸ μέγα πρόβλημα τῆς ζωῆς, δὲν εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ συναθροίζῃ εὐτυχίαν διὰ τὸν χειμῶνα. Γίνετε ἐνωρὶς οἱ φίλοι τῶν τέκνων σας, μάθετε τὴν γοητευτικὴν τέχνην νὰ τὰ διασκεδάζητε. Ὄχι μόνον ἡ καρδιά σας θὰ εὕρῃ τὰς γλυκυτέρας συγκινήσεις, ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμά σας θὰ χρησιμοποιήσῃ ὅλην τὴν λεπτότητα καὶ τὴν διορατικότητά του. Οὐδὲν ὑγιέστερον, φιλοσοφικώτερον καὶ συγκινητικώτερον τῆς μετὰ τῶν μικρῶν συγκοινωνίας.

Σκέπτεσθε πάντοτε ὅτι εἰς τὸ μικρόν σας τῆς σήμερον κυοφορεῖται ὁ ἀνὴρ τῆς αὔριον, τοῦ ὁποίου ἡ ἀφοσίωσις θὰ θερμάνῃ τὸ γῆράς σας. Σέβεσθέ τον, ἵνα σᾶς σεβασθῇ καὶ ἐστὲ βέβκιος ὅτι ὁ σπόρος, ὃν ρίπτετε σήμερον εἰς τὴν μικράν του καρδίαν, θὰ καρποφορήσῃ ἀναντιρρήτως εἰς τὸ μέλλον.

Μάθετε τὴν μικρὰν αὐτὴν καρδιὰν νὰ σᾶς ἀγαπᾷ καὶ ὄχι νὰ σᾶς φοβῆται καὶ ἀφεθῆτε ἀνεπιφυλάκτως εἰς τὸ γόητρον τῆς παιδικῆς ἡλικίας, γόητρον μέγα, ἀπεριόριστον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκει τις ἀπανταχοῦ εἰς τὴν νεάζουσαν φύσιν, ἀπὸ τοῦ ἡμιανοιγομένου κάλυκος καὶ τῆς ἀνατελλούσης ροδίνης ἠοῦς μέχρι τοῦ παιδιοῦ, τοῦ εἰσερχομένου εἰς τὴν ζωήν.

(Κατὰ τὸν Droz) **Μαριάνθη Ἠλιοπούλου**

ΠΛΥΣΙΣ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΩΝ

Μὴ σᾶς κάμῃ νὰ συνοφρυωθῆτε ὁ ἄνω τίτλος. Δὲν ἀπαιτοῦμεν οὔτε τὰς τρυφερὰς χεῖράς σας νὰ βυθίσητε εἰς τὸ ζεστὸν ὕδωρ οὔτε τὸ σῶμά σας νὰ ἀφανίσητε, κύπτουσα ἐπὶ ἡμέραν ὅλην ἐπὶ τῆς σκάφης.

Εἶναι ἀναγκαῖον νὰ εἰξεύρητε ὁποίας προσδοὺς ἔκαμεν ἡ τέχνη τῆς πλυντικῆς, ὅπως ἀδαπανώτερον καὶ ἀκοπώτερον ἐκτελῆται ἡ κάθαρσις τῶν ἀσπρορρούχων. Εἶναι ἀνάγκη πᾶσα γυνή, πᾶσα οἰκοδέσποινα νὰ γινώσκῃ τοὺς ὅρους τῆς ὑγιεινῆς τῆς πλυντικῆς καὶ τηρῇ αὐτοὺς αὐστηρῶς χάριν τῆς ὑγείας καὶ εὐεξίας τῆς οἰκογενείας της. Εἰς τὸν συνήθη προϋπολογισμὸν τῶν δαπανῶν τοῦ ἔτους, πᾶσα οἰκοδέσποινα προϋπολογίζει ἀναμφιβόλως κατ' ἐλάχιστον ὅρον ἑκατὸν πεντήκοντα δρ. ἐτησίως διὰ τὴν πλύσιν τῆς οἰκογενείας. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου τὸ ἥμισυ σχεδὸν καταναλίσκεται εἰς σκπούνι καὶ σεβαστὸν ἐπίσης ποσὸν εἰς στάκτην, ὅπου μάλιστα αἱ ὑπηρέτριαι δὲν λαμβάνουν φροντίδα νὰ φυλάττουν καθαρὰν τὴν ἐκ τῆς ἀνθρακοκατανάλωσεως στάκτην. Καὶ εἶναι οἰκογένειαι στερούμεναι πολλάκις ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς ἡμέρας τροφῆς ὑγιεινῆς διὰ νὰ οἰκονομήσουν τὰ ἀπαραίτητα αὐτὰ ἔξοδα τῆς πλύσεως, τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ ἐλαττωθοῦν εἰς τὸ ἥμισυ, ἐὰν αἱ οἰκοδέσποιναι ἤξευραν νὰ ἐφαρμόσουν τὸ νέον σύστημα τῆς πλυντικῆς.

Εἰς τὴν Εὐρώπην ἡ *μπουγάδα* μὲ τὸ κοφίνι τὸ κλασικόν, καὶ τὰς ἀλυσίβας, καὶ τὰ στακτόπανα ἀποτελοῦν σήμερον μόλις παράδοσιν, τόσον ἀπηρχαιωμένα πράγματα θεωροῦνται. Τὸ σκπούνι οὔτε κἂν μεταχειρίζεταί τις ἐκεῖ διὰ τὸν τύπον, ἀλλ' οὔτε τὸ τρίψιμον κατὰ τὸ ὁποῖον ἔμεναν τὰ χέρια τῆς πλυνούσης εἰς τὴν σκάφην διατηρεῖ ἴχνος τῆς πρώην βαρβάρου ἐπιρροῆς του.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ προβῶμεν εἰς τὰς λεπτομερίας τῆς ἐκτελέσεως, ἃς προτάξωμεν τοὺς ὑγιεινοὺς ὅρους, τοὺς συνδεομένους ἀταραιτήτως μὲ τὸ πλύσιμον τῶν ἀσπρορρούχων. Ἐὰν ἔχητε ἀσθενῆ πάσχοντα ἀπὸ δερματικὴν νόσον ἢ ἀπὸ μεταδοτικὸν νόσημα οἱονδήποτε, μὴ θέτετε τὰ ἄπλυτά του μετὰ τῶν τῆς λοιπῆς οἰκογενείας, ἀλλ' οὔτε πλύνετε αὐτὰ μαζῇ μὲ ἐκεῖνα. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ φρικώδη νοσήματα, τὰ ὁποῖα ἀλληλοδιδόχως τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο δεκατίζουν τὰ μέλη οἰκογενείας τινός, εἰς τὸ κοινὸν πλύσιμον ὀφείλουν τὴν φοβερὰν δύναμίν των. Τὰ ἄπλυτα θέτετε πάντοτε ἐντὸς μεγάλων *πανεριῶν* διατρήτων, ἐὰν δὲ ἀλλάξῃ τις ἀσπρόρρουχα ἱδρωμένος, ἃς στεγνόνωνται πρῶτον καὶ μετὰ ταῦτα ἃς ρίπτωνται εἰς τὴν κάλαθον τῶν ἀπλύτων. Ἐν γένει τίποτε βρεγμένον ἢ νωπὸν δὲν πρέπει νὰ ρίπτεται εἰς τὰ ἄπλυτα, διότι καὶ φοβερὰ ἀναπτύσσεται ὀσμὴ καὶ τὰ ασπρόρρουχα καταστρέφονται. Τὸ καλάθι σας μὲ τὰ ἄπλυτα μὴ ἔχητε ποτὲ εἰς δωμάτιον κατοικήσιμον, ἀλλὰ οὔτε εἰς ὑπόγειον ἀποθήκην. Τὸ ὑπερῷον (ἡ σοφίτα) τῆς οἰκίας ὅπου πάντοτε καὶ ἥλιος καὶ ἀὴρ κυκλοφορεῖ ἐλευθέρως εἶναι καταλληλότατον διὰ τὰ ἄπλυτα.

Πολλαὶ οἰκογένειαι πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐνοχλήσεων τῆς πλύσεως δίδουν τὰ ἐνδύματά των εἰς πλυντρίας ἐκτὸς τοῦ οἴκου. Εἶναι κακὴ ἡ συνήθεια αὐτή, διότι δὲν εἰξεύρομεν ποτὲ μὲ τίνων ἄλλων ἀσπρόρρουχα ἡ πλύντρια θὰ πλύνῃ τὰ ἰδικά μας. Ἄλλαι οἰκογένειαι πλύνουν μόνον ἀνὰ δύο μῆνας, ἀποφεύγουσαι οὕτω τὴν συχνὴν ἀνησυχίαν καὶ τὴν μεγάλην δαπάνην. Τὸ σύστημα τοῦτο εἶναι ἐλαττωματικόν, διότι ἡ ἀκαθαρσία ἀπορροφᾶται εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ὅσον καλὴ καὶ ἂν εἶναι ἡ πλύσις, τὰ ἀσπρόρρουχα μένουν γαριασμένα. Ἔπειτα τὰ εἰς τὰ ἀκάθαρτα ἀσπρόρρουχα ἐνυπάρχοντα μικρόβια ἀναπτύσσονται, γονιμοποιοῦν, μολύνοντα ἐπικινδύνως τὸν ἀέρα τῆς οἰκίας. Τὰ μάλλινα ἀσπρόρρουχα πρέπει νὰ πλύνωνται συχνότατα, διότι μὲ τὴν ἀκαθαρσίαν τρώγονται περισσότερον ἀπὸ τὸν σκόρον.

Λοιπὸν δι' οἰκογενείας, εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχουν καὶ μικρὰ *παιδιά*, ἡ πλύσις πρέπει νὰ γίνεται ἀνὰ πᾶσαν Δευτέραν, τὸ βραδύτερον ἀνὰ πᾶν δεκαπενθήμερον. Μὲ τὰς ἐν χρήσει ἤδη οἰκονομικὰς μηχανὰς ἡ πλύσις τελειόνει ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας, χωρὶς σκπούνι καὶ στάκτην, ἀναπληρουμένων ὑπὸ ποτάσσης βαθμοῦ 1—3 βαθμῶν. Αἱ οἰκονομικαὶ δὲ αὗται μηχαναὶ ἀποτελοῦνται ὑπὸ πυργάρας καὶ καζανίου συνεχομένων. Εἰς τὸ καζάνι τίθεται τὸ ὕδωρ μετὰ τῆς ἀναλελυμένης ποτάσσης, ὡς καὶ τὰ διὰ πλύσιμον ἐνδύματα, διαιρούμενα εἰς τρεῖς κατηγορίας. Πρῶτον τίθενται, ἵνα βράσουν τὰ λεπτότερα καὶ ἐκλεκτότερα τῶν ἐνδυμάτων, ἔπειτα ἐξάγονται ταῦτα καὶ τίθενται τὰ τῆς καθημερινῆς χρήσεως καὶ τελευταῖα τὰ πολὺ ρυπαρὰ μετὰ τῶν μάκτρων τοῦ μαγειρίου. Τὸ βράσιμον διαρκεῖ ἀπὸ

2—4 ὥρας, ἀφοῦ δὲ τὰ ἐνδύματα κρυώσουν, πλύνονται δύο ἕως τρία νερὰ εἰς τὰ ὁποῖα ἔχετε ἀναλύσει ποτάσσαν 2—3 βαθμῶν. Μετὰ ταῦτα ξεπλύνονται, ἀπλύνονται στεγνόνουν.

Ἡ μηχανὴ lessiveuse Viville πωλεῖται ἤδη καὶ εἰς τὰ διάφορα σκευοεργαστήρια τῶν Ἀθηνῶν, ἐὰν δὲ δαπανήσῃ τις περὶ τήκοντα ἕως ὀγδοήκοντα φρ. διὰ τὴν ἐφάπαξ ἀγορὰν αὐτῆς, κερδίζει δεκαπλάσιον ποσὸν ἐκ τῆς δι' αὐτῆς ἐπιτυγχανομένης οἰκονομίας.

Ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ποτάσσα βλάπτει τὰ ἀσπρόρρουχα εἶναι πεπλανημένη. Ἡ στάκτη καὶ ἡ ποτάσσα ἐνέχουν τὴν αὐτὴν καυστικὴν δύναμιν, ἐὰν δὲ λογικὴ χρῆσις τῆς ποτάσσης γίνεται, ἀναπληροῖ αὕτη τὴν στάκτην καὶ τὸ σαπούνι ταὐτοχρόνως ἑκάστη δὲ πλύσις ἀντὶ νὰ στοιχίζῃ ἀπὸ δέκα ἕως δεκαπέντε δρ., στοιχίζει μόνον πέντε ἕως ἕξ.

Ἀθηνᾶ Σιγανοῦ

Η ΤΡΕΙΣ ΚΑΛΕΣ ΜΟΙΡΕΣ

I

Μιὰ φορὰ καὶ ἕνα καιρὸ ἦσον τρεῖς καλὲς μοῖρες καὶ τῆς λέγανε, Ἀμπόντην, Μυρτίλην καὶ Καρυσίνην, καὶ ἦταν τόσο πολὺ καλὲς ποῦ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ φαντασθῇ. Τότε μονάχα ἦταν εὐχαριστημένες ὅταν μποροῦσαν νὰ βοηθήσουν τοὺς δυστυχησμένους καὶ μόνο γι'αὐτὸ μεταχειρίζονταν ὅλην τὴν δύναμί τους. Ποτὲ δὲ λαβαίνανε μέρος σ.ὴ; διασκεδάσεις ποῦ ἡ ἄλλες μοῖρες κάνανε μέσα στὰ δάση ἂν πρῶτα δὲν εἶχαν δώσει παρηγορὰ σὲ πολλοὺς δυστυχησμένους ἀνθρώπους.

Ἡ Ἀμπόντη προτιμοῦσε νὰ πηγαίνῃ στὰ χωριά, ποῦ ἦταν κοντὰ στῆς μεγάλαις πολιτείαις. Ἐρχίνονταν ξαφνικὰ μέσα στὰ φτωχικὰ σπιτάκια, μπαίνοντας ἢ ἀπ'τὸ γυαλὶ τοῦ παραθύρου ποῦ ἔσπαζε μὲ τὸ μαγικὸ ραβδί της καὶ πάλι ἀμέσως γίνονταν ἀπὸ διαμάντι, ἢ ἀπὸ μέσα ἀπ' τὸ μισοσβυσμένο τζάκι, φέρνοντας τὸ σχῆμα τοῦ καπνοῦ. Ἡ λύπη της ἦτον πάντα πολὺ μεγάλη μὲ τοὺς δύστυχους αὐτοὺς ποῦ δὲν εἶχαν καμμιὰ δουλειά. Τρέμανε ἀπὸ τὸ κρύο καὶ πέθαινον ἀπὸ πεῖνα, καὶ ἀμέσως ἄλλαζε τῆς φτωχικὲς καλύβες τους σὲ θυμαστὰ μέγαρα γεμάτα ἀπ' ὅλα τὰ φαντασταστικὰ πλούτη.

Ἡ Μυρτίλη, ὄχι λιγώτερον σπλαγχνική, πήγαινε πάντα στοὺς ἀνθρώπους ποῦ ζοῦν στὴν ἐξοχήν, ποῦ θρηνοῦνε μέσα στῆς καλύβες τους ὅταν τὸ χαλάζι καὶ ἡ βροχὴ καταςέλλουν τὰ γεννήματά τους ποῦ στήριζαν ὅλες τῆς ἐλπίδες τους, καὶ ποῦ ὅταν βλέπουν τὴ γύμνια καὶ τὴν φτώχια ποῦ τοὺς περιμένει συλλογίζονται, ἂν δὲν θὰ κάνανε πολὺ φρόνιμα νὰ ποῦν νὰ ἀφήσουν τὰ παιδιά τους μέσα στὸ δάσος, μὴ ἔχοντες οὔτε μὲ τὶ νὰ τὰ θρέψουν οὔτε μὲ τὶ νὰ τὰ ντύσουν, πάντα κατώρθωσε νὰ τοὺς δίνῃ θάρρος, συμβουλεύοντας αὐτοὺς νὰ κάνουν λιτανείες γιὰ τὰ σπαρτά τους ποῦ πάντα ἀκουγόντουσαν.

Καὶ ὅσοι λίγες στιγμὲς πρὶν ἦταν τόσον πολὺ πτωχοὶ ποῦ δὲν εἶχαν νὰ κάμουν ἐλεημοσύνην οὔτε στὸ μικρὸ πουλάκι ποῦ χτυποῦσε στὸ γυαλὶ τοῦ παραθύρου τους, εὑρύσκονταν πλούσιοι χωρικοὶ μὲ γεμάτες τῆς ἀποθῆκές τους, ἢ ἰσχυροὶ βασιλιάδες μέσα σὲ ὁλόχρυσα καὶ διαμαντόχτιστα παλάτια. Τὴν Καρυσίνην οἱ πόνοι τῶν ἐρωτευμένων τὴν συγκινοῦσαν περισσότερο ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα· ἔκανε πιστὲς τῆς ἄπιστες, συγκινοῦσε τοὺς φιλάργυρους γονεῖς ποῦ ἀρνιοῦνται νὰ δώσουν τὴν εὐτυχία στὰ παιδιά του γιὰ λίγα χρήματα, καὶ ὅταν μάθαινε πῶς ἕνας ζητιάνος ἀγάπαγε τὴν κόρη τοῦ βασιλιᾶ τὸν ἔκανε ὤμορφο πρίγκηπα σὰν τὴν αὐγὴν ποῦ νὰ μπορῇ νὰ πάρῃ τὴν ἀγάπην του. Ὅπου ἂν ἐξακολουθοῦσε ἔτος, τὸ πρᾶμμα δὲν θὰ ἦτανε πλειὰ δυστυχία καὶ θλῖψι σκυτόν τὸν κόσμο.

Αὐτὸ δὲν ἄρεσε ὅμως ὁλόλου σ' ἕνα πολὺ σκληρὸ μάγο ποῦ εἶχε τὰ χειρότερα αἰσθήματα γιὰ ὅλους τοὺς ἄντρας καὶ γιὰ ὅλες τῆς γυναῖκες, μονάχα ἡ ἰδέα πῶς θὰ "παυε κάθε πόνος καὶ κάθε θλῖψι στὴ γῆ τοῦ ἦταν ἀνυπόφορη.

Ἦταν λοιπὸν πάρα πολὺ θυμωμένος μὲ τῆς ἔξοχες αὐτὲς μοῖρες, καὶ ἀποφάσισε νὰ μὴ τῆς ἀφήσῃ στὸ ἑξῆς κατὰ τὴν συνήθεια του νὰ κάνουν εὐτυχισμένους τοὺς δυστυχισμένους. Καὶ τίποτε δὲν τοῦ ἦτανε πολὺ εὔκολο ἀπ' αὐτὸ ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης ἀξίας ποῦ εἶχεν.

Τῆς κάλεσε λοιπὸν προστά του, καὶ ἔπειτα μὲ ὕφος πολὺ θυμωμένο τῆς εἶπε, πῶς θὰ χάνανε γιὰ πολλοὺς αἰῶνας τὴν μαγικήν τους δύναμι, πρόσθεσε ἀκόμη πῶς σὰν ἐξουσία του ἤτονε νὰ τῆς κάνῃ νὰ γεύνουν ἄγρια θηρία ἢ ἄψυχα πράγματα, δηλαδὴ μάρμαρα, κορμοὶ ἀπὸ δέντρα, ποταμάκια ποῦ τρέχουν μέσ' τὰ δάση, μὰ πῶς ἀπὸ λύπη τῆς ἔδινε τὴν ἄδεια νὰ διαλέξουν τὰ πράγματα ποῦ θὰ "παιρνον τὴ φόρμα τους, ὡς ποῦ νὰ περάσῃ ὁ καιρὸς τῆς τιμωρίας τους.

Κανεὶς δὲν 'μπορεῖ νὰ φαντασθῇ τὴ λύπη ποῦ αἰσθάνθηκαν οἱ καλὲς μοῖρες! ἡ τόση μεγάλη λύπη τους δὲν ἦτον πῶς θὰ χάνανε τὴ δόξα του; καὶ τὰ δικαιώματά τους, αὐτὸ δὲν τοὺς κόστισε καὶ τόσο πολύ, νὰ μὴ λαβαίνουνε μέρος στῆς γιορτὲς ποῦ ἔδιναν οἱ ἄλλες μοῖρες μέσα στὰ δάση καὶ μέσα στὰ κατφώτιστα παλάτια, κεῖνο ποῦ τοὺς ἔθλιβε τόσο πολὺ τὴν ψυχὴ ἦταν πῶς δὲν θὰ μποροῦσαν πλέον νὰ βοηθοῦν τοὺς δυστυχισμένους.

«Πῶς! συλλογίζονταν ἡ Ἀμπόντη, ἄντρες καὶ γυναῖκες θὰ πεθαίνουνε μέσα στὰ σπιτάκια τῶν χωριῶν ἀπὸ κρύο καὶ πεῖνα καὶ δὲ θὰ μπορῶ πειὰ νὰ τοὺς παρηγορήσω!» Ἡ Μαρτίλη ἔλεγε· «Τί θὰ κάνουνε μέσα στῆς καλύβες τους οἱ χωριάτες ὅταν τὸ χαλάζι καὶ ἡ βροχὴ θὰ σπάσουνε τ' ἀνθισμένα κλαδιὰ ἀπὸ τὰ δέντρα τους; Πόσα μικρὰ παιδιὰ θὰ κλαῖνε ἀφημένα μέσα στὸ δάσος, μὴ βλέποντας τὴν κατασκότεινη νύχτα ἄλλο φῶς, ἀπὸ τὴν λάμπα ποῦ ἔχει ἀνάψει ἡ γυναῖκα τοῦ δράκου! Καὶ ἡ Καρυσίνη μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια ἔλεγε· «Πόσοι ἐρωτευμένοι θὰ ὑποφέρουνε! Τώρα ἴολα-ἴολα ἔμαθα πῶς ἕνας δύστυχος τραγουδιστὴς στοὺς δρόμους πεθαίνει ἀπ' ἀγάπη γιὰ τὴν πριγκιπέσσα τῆς Τραπεζούντας. Ἀλλοίμονο λοιπὸν δὲν θὰ τὴν κάμῃ ταίρι του;»

Καὶ οἱ τρεῖς καλὲς μοῖρες λυπόντουσαν κατάκαρδα καὶ ὑπέφεραν τοὺς πόνους ποῦ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ γιάνουν καὶ ἔχυναν τὰ δάκρυα ποῦ δὲν μποροῦσαν νὰ στεγνώσουν.

Στὸ βάθος τῆς λύπης τους εἶχον μιὰ μικρὴ παρηγορά. Εἶχαν τὴν ἄδεια νὰ ποῦν μὲ ποῖο σχῆμα θὰ ζούσανε στὸ ἑξῆς μαζῆ μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἡ καλωσύνη τους ἴσως ἂν μποροῦσαν νὰ ἐπιτύχουνε στὴν ἐκλογή, καὶ τότε θὰ βρίσκανε τρόπο καὶ πάλι νὰ παρηγοροῦνε τοὺς δύστυχους, ἂν καὶ δὲν θὰ εἶχον πλέον τὴν πρώτη ἴσως δύναμι.

Ἀρχίσανε λοιπὸν νὰ συλλογίζωνται τί ἔπρεπε νὰ ζητήσουνε γιὰ νὰ μποροῦν νὰ βοηθοῦν τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ Ἀμπόντη, ποῦ πάντα συλλογίζονταν τὴ δυστυχία τοῦ χωριοῦ, ἀπεφάσισε

νὰ ζητήσῃ νὰ γείνῃ ἔτσι πλούσιος ἄνθρωπος ποῦ δίνει τὴν ἐλεημοσύνη χωρὶς νὰ συλλογίζεται, ἔπειτα πάλι φαντάζονταν τὰ σβυστὰ τζάκια, τὰ φτωχικὰ καὶ χωρὶς σκεπάσματα ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ γείνῃ φλόγα ποῦ ζεσταίνει, καλὸ ζεστὸ κρεβάτι νὰ ἀναπαύονται οἱ κατακουρασμένοι ἐργάτες. Ἡ Μυρτίλη συλλογίζονταν νὰ γείνῃ, ἢ βασίλισσα ποῦ θὰ ἔκανε πρίγκηπας λαμπροστόλιστους ὅλους τοὺς χωριάτας ποῦ ἦταν ντυμένοι μὲ κουρέλια, ἢ ἀχτῖνα φωτεινὴ ποῦ περνάει τὰ σύγνεφα ἢ καλὸς ξυλοκόπος ποῦ ξαναφέρνει στὴν καλύβα τὰ χαμένα παιδιά. Ἡ Καρυσίνη, πάντα γιὰ νὰ εἶνε καλὴ γιὰ ὅσους ἀγαπιοῦντε, εὐχαρίστως θὰ γίνονταν ἢ μιὰ καλὴ σύζυγος ποῦ δὲν θὰ εἶχε ἄλλη σκέψι παρὰ τὴν εὐτυχία καὶ χαρὰ τοῦ ἄνδρα της ἢ μιὰ δειλὴ καὶ ἐρωτευμένη ἀρφαβωνιαστικιά. Ἔπειτα ἄλλαι σκέψεις ἤρχονταν στὸ νοῦ τους καὶ δὲν ξέρανε τί νὰ διαλέξουν γιὰ νὰ ἔχουν περισσότερη δύναμι νὰ κάνουν τὸ καλό.

Ὁ μάγος ὅμως ἔχασε τὴν ὑπομονὴ καὶ φώναζε.

—Ἔ! ἀκόμη δὲν ἀποφασίσατε, τώρα τόσην ὥρα συλλογίζεσθε καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω καιρὸ νὰ χάνω· τί θέλετε νὰ γείνετε, πρέπει γρήγορα νὰ τὸ 'πῆτε.

Ἀκόμη ἔγεινε μακριὰ σιωπὴ μὰ στὸ τέλος εἶπε ἡ Ἀμπόντη:

—Ἂς γείνω τὸ κρασὶ ποῦ πίνουν στὰ κρασοπουλιὰ τῶν χωριῶν! γιατὶ κκλλίτερα καὶ ἀπ' τὸ ψωμὶ τῆς ἐλεημοσύνης, καὶ ἀπὸ τὴν ζέστη τοῦ τζακιοῦ καὶ ἀπ' τὴν ἀνάπαυσι στὸ μαλακὸ κρεβάτι, ἡ παρηγορήτρα μέθη δίνει ζωὴ στὸ κουρασμένο σῶμα καὶ στὴ θλιμμένη καρδιά.

— Ἂς γείνω, εἶπεν ἡ Μυρτίλη, τὸ βιολὶ ἑνὸς βιολιστή! Γιατὶ περισσότερο ἀπὸ τὰ λαμπρὰ ροῦχα, ἀπὸ τῆς φωτεινὲς ἀκτῖδες ἀνάμεσα στὰ σύγνεφα, καὶ ἀπὸ τὸ γύρισμα τῶν παιδιῶν στὴ καλύβη, τὸ τραγούδι ποῦ κάνει νὰ ψαρεύουν καὶ οἱ δύστυχοι εἶνε παρηγορητικό.

—Ἂς γείνω, εἶπε καὶ ἡ Καρυσίνη, μιὰ ὤμορφη ποῦ ἀνάμεσα στοὺς δρόμους δίνει φιλιὰ καὶ χαμόγελα στοὺς διαβάτες, γιατὶ μέσα στὴν ἐλεύθερη καὶ τρελλὴ ἀγάπη ὁ ἄνθρωπος ξέχνάει τὴν ἀπελπισία εἰς τὴν θλίψι τῆς ζωῆς.

Καὶ ἀπὸ τότε ἡ Ἀμπόντη γελάει μέσα στὰ ποτήρια τῶν χωρικῶν, καὶ ἡ Μυρτίλη δίνει ζωὴν τοὺς γάμους τους κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα στὰ δάση, καὶ εἶνε εὐτυχισμένες ἀκόμη καὶ καλὲς μοῖρες γιατὶ μποροῦν νὰ δίνουνε κάποια χαρά.

(Catulle Mandès) **Εἰρήνη Νικολαΐδου**

ΕΚ ΤΩΝ ΙΑΜΒΩΝ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΩΝ ΤΟΥ Κ. ΠΑΛΑΜΑ

Στῆς Περτέλης τὸ μάρμαρον.
Ὁ Χρυσοκόμης ἦτον
Ἀγαλμα καὶ τὸ σύμπλεγμα.
Κρατοῦσε τῶν Χαρίτων.

Σοφία ἡ πρώτη, ἡ δεύτερη,
Ὀμορφιά, Ἀγάπη ἡ τρίτη,
Καὶ οἱ τρεῖς τῶν ἐλαμπύριζαν.
Σὰν τὸν ἀποσπρείτη.

Κ' οἱ τρεῖς τὼν σὰν ἀπίστευτα
Φάνταζαν παραμύθια
Ἀλλ' εἶσθ' ἐσεῖς, ὦ Χάριτες,
Ἐσεῖς, ἡ μιὰ ἡ Ἀλήθεια!

Μίαν αὐγὴ χειμωνιάτικη
Ποῦ φοροῦσε κορῶνα,
Τὴν καταχνιά, σὰν ὅραμα.
Εἶδα τὸν Παρθενῶνα

PAUL BOURGET

Ο ΔΑΥΪΔ

Ἡ ἐντύπωσις αὕτη ἀνταπεκρίνετο πληρέστατα μὲ τὰς ἰδέας του καὶ μὲ τὸ σύνολον τοῦ χαρακτῆρός του, ἵνα μὴ ἀμφιβάλῃ τις περὶ τῆς εἰλικρινείας του. Ἐν τούτοις μετ' ἴσης εἰλικρινείας ὡμολόγησε τὴν ἄδολον χαράν, ἣν ἐδοκίμαζεν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι πολὺ προσεχῶς θὰ ἐγίνετο πατήρ.

Δί' ἐπιστολῆς του μοῦ ἐδικαιολόγει τὴν νέαν ταύτην τῶν αἰσθημάτων του μεταβολήν, ἡ δημοσίευσις δὲ μιᾶς περικοπῆς τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς δίδει πλήρη ἰδέαν τῆς νέας ψυχολογικῆς του καταστάσεως.

— Θὰ σοῦ ὁμολογήσω, μοῦ ἔγραφεν, ἓν αἴσθημα, τὸ ὁποῖον θὰ κρίνῃς πολὺ μέτριον, χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι τοιοῦτο. Δὲν ἠμπορῶ νὰ συνειθίσω μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ γηράσω, καὶ ὅτι θὰ ἴδω τὴν γυναῖκά μου γραῖαν. Ἤτο καὶ εἶναι ἀκόμη τόσον ὡραία, ὥστε μόνη ἡ ἰδέα τοῦ μαρασμοῦ τῆς καλλονῆς αὐτῆς, μὲ κάμνει νὰ αἰσθάνωμαι τὴν αὐτὴν ὀδύνην, ἣν ἠσθάνθην εἰς τὸ Λονδῖνον ὅταν μαζῆ εὑρέθημεν εἰς τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον ἀπέναντι τῶν μαρμάρων τῆς τελετῆς τῶν Παναθηναίων. Καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος εἰξεύρεις μὲ πόσην λατρείαν ἐπεδόθην ἀπὸ τῆς νεότητός μου εἰς περιποίησιν τοῦ σώματός μου, πόσον καλῶς καὶ ἐπιστημονικῶς τὸ ἤσκησα, πόσον ὑπῆρξα ἐγκρατής, ἁγνός, τακτικός, ἵνα καταστήσω ἐμαυτὸν ὡς οἱ ἀρχαῖοι ἀθληταί: *ὡραῖον ἀνθρώπινον ζῷον*. Δὲν φοβοῦμαι ὅτι θὰ μὲ εἰρωνευθῇς διὰ τὴν ὑπερηφάνειάν μου αὐτήν.

Μεγαλαυχῶμεν καὶ θεωροῦμεν τιμήν μας, δι' ὅσους κόπους καὶ φροντίδας καταβάλλομεν πρὸς ἐνδυνάμωσιν τῶν πνευματικῶν μας δυνάμεων. Διατὶ νὰ μὴ θεωρήσω τιμήν μου ὅτι ἐζήτησα νὰ ἐνδυναμώσω τὰς φυσικὰς δυνάμεις μου;

Ἀλλὰ κατὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου θεραπεία δὲν ὑπάρχει. Σήμερον μὲ τὰ τριάντα πέντε μου ἔτη δὲν ἔχω πλέον τὴν εὐκαμψίαν τὴν ἄλλοτε, ἔχασα πλέον τὰ ἴχνη τῶν λεπτῶν, ἐλαστικῶν, θαυμασίων σωματικῶν γραμμῶν, τὰς ὁποίας τόσον τελείως ἀπέδωκαν ζωγράφοι τινὲς τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος. Μετὰ δέκα ἔτη ἡ Λαύρα καὶ ἐγὼ θὰ εἴμεθα μόνον ἡ ἀποχρωματισμένη εἰκών τοῦ ὅτι εἴμεθα ἄλλοτε. Ἰδοὺ διατὶ ἐπιθυμῶ σήμερον νὰ γείνω πατὴρ ὅσον τὸ ἐφοβούμην ἄλλοτε. Εἰς τὸ παιδὶ αὐτὸ τὸ ὁποῖον θὰ ἀποκτήσωμεν θὰ ἀναζήσωμεν, θὰ ἀνανεώσωμεν, θὰ ὑπάρξωμεν ἡμεῖς αὐτοί, ὄχι μόνον κάτι τι ἀπὸ τὸ αἷμά μας, ἀπὸ τὴν καρδιάν μας, ἀπὸ τὴν διάνοιάν μας, ἀλλ' αὐτὴ ἡ φυσική μας ὕπαρξις, αὐτὸ σχῆμα, τὸ ἀγνόν, τὸ μυστηριῶδες, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀντιπροσωπεύει τὴν φυλήν, τῆς ὁποίας τὸ εὔθραυστον ἀτομόν μας ἀποτελεῖ στιγμὴν μόνην παροδικήν, ἀντιπαρερχομένην τάχιστα. Ὅταν βλέπω εἰς τὸν καθρέπτην μου τὴν μορφήν μου, βλέπω τὸν πατέρα μου, ἐξωραϊσμένον ὑπὸ τοῦ λεπτοῦ κάλλους τῆς μητρός μου. Ὁ υἱός μου—διότι αἰσθάνομαι ὅτι θὰ ἔχω υἱόν—θὰ

Μαγικὸ μισοδιάφανο.
Τὸν ἔζωνε μαγνάδι
Στὸν ἥλιο ἀγνάντια, κ' ἔλεγεν·
—Ἐγὼ εἶμαι τὸ σημάδι.

Τοῦ ὡραίου ποῦ δείχνει ἀπύμακρα
Στὴν πλατωσιὰ τοῦ Ἀπείρου.
Σαὶ τ' ἄσπρο στέρεο μάρμαρο
Σὰν τὸν ἀχνὸ τοῦ ὀνείρου!—

Θαῦμα θαυμάτων μέσα του.
Σαλεύει, ἐνῷ κοιμᾶται...
Ἀδέλφια μου, νὰ πλάσουμε
Νέαν θρησκείαν ἐλᾶτε!

Ἀσάλευτη, παντύψηλην
Ἀλήθεια, ἕνα παλάτι
Τῶν ὅλων γιὰ ὅλους! Ἄφραστη
Θρησκεία ποῦ νἄχῃ κἄτι

Πλέον βαθὺ ἀπ' τὸν Ἔρωτα.
Πιὸ μέγα ἀπ' τὴ Θυσία,
Καὶ κἄτι πλέον ἀπέραντο
Κι' ἀπ' τὴν Ἀθανασία!

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Περιστέρια. Τὰ περιστέρια ἐνόσῳ εἶναι μικρὰ ἀποτελοῦν ἐξαίρετον τροφήν. Τὸ κρέας των εἶναι τρυφερόν, γευστικόν, λεπτόν, νόστιμον, ἐξαιρετικῶς δὲ εὔπεπτον, εἶναι ἰδιαίτατα κατάλληλον δι' ἀνάρρωνύοντας, ἔχοντας ἀνάγκην τροφῆς δυναμωτικῆς. Τὰ περιστέρια τρώγονται εἰς πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους, τὸ φθινόπωρον ὅμως καὶ τὴν ἄνοιξιν εἶναι ἰδίως γευστικά.

Ὁ διάσημος στρατάρχης τῆς Γαλλίας Mouchy διισχυρίζετο, ὅτι τὸ κρέας τοῦ περιστεριοῦ ἐνέχει παρηγορητικὰς ἰδιότητας. Ὅταν τῷ συνέβαινε δυστύχημά τι, διέτασσε τὸν μάγειρόν του νὰ τῷ ἑτοιμάσῃ διὰ τὸ γεῦμα περιστέρια ψητά.

— Παρετήρησα, ἔλεγεν, ὅτι ἀφοῦ φάγω δύο περιστέρια ἡ θλίψις μου μετριάζεται πολύ.

Τὰ περιστέρια, τὰ ὁποῖα συνηθέστερον μεταχειρίζονται εἰς τὴν μαγειρικήν, εἶναι τὰ τῶν ξυλίνων περιστερεώνων. Τὸ κρέας των εἶναι λευκότερον καὶ τρυφερώτερον ἀπὸ τοῦ τῶν ἀγριοπεριστερίων. Τὰ περιστέρια δὲν τὰ σφάζουν ποτέ, ἀλλὰ τὰ πνίγουν. Τὰ χωρίζουν δὲ εἰς δύο καθ' ὅλον τὸ μῆκός των.

Περιστέρια ψητά. Ἀφοῦ τὰ μαδήσετε, τὰ ἀδιάσετε καὶ τὰ καψαλίσσετε, περᾶτε τὰ πόδια καὶ τὰς πτέριδάς των διὰ τοῦ στήθους, ὡς κάμνετε δι' ὅλα τὰ πουλερικά, τὰ περιτυλίσσετε μὲ φέτας λαρδὶ (πάχος χοίρινον), δένετε τα μὲ σπάγγον καὶ τὰ ρίπτετε εἰς τὴν κατσαρόλαν μὲ βούτυρον φρέσκον, εἰ δυνατόν, νὰ βράσουν. Ἔπειτα λαδόνετε ἔξωθεν ἓν τεμάχιον χαρτί, θέτετε τὸ ἥμισυ περιστέρι σας μέσα, τυλίσσουσα τὸ ποδαράκι, ὡς χέρι ριπιδίου καὶ τὰ ψήνετε εἰς ἐσχάραν ἐπὶ σιγανῆς φωτιᾶς. Εἴκοσι λεπτὰ ἀρκοῦν διὰ ψήσιμον.

Περιστεράκια τηγανιτά. Τὰ καθαρίζετε, τὰ ἀδειάζετε, τὰ ζεματίζετε μὲ βούτυρον, ἄσπρον κρασί, κρομμυδάκια, μαϊντανό, σκόρδο καὶ ἁλατοπίπερο· Ὅταν πιοῦν τὸ ζουμί των εἶναι ἕτοιμα, τὰ ἀποσταλάζετε, τὰ ἀφήνετε νὰ κρυώσουν, κάμνετε χυλὸν ἄσπρο κρασὶ ἀρετσίνατο καὶ ἀλεύρι, βουτᾶτε εἰς τὸν χυλὸν καὶ τὰ τηγανίζετε μὲ δυνατὴν φωτιάν.

Περιστέρια ἐνδυμένα. Τὰ καθαρίζετε καὶ ἑτοιμάζετε ὡς ἄνω. Θέσατε εἰς χύτραν ἓν κολὸν τεμάχιον βουτύρου, τὸ ὀξὺ ἑνὸς λεμονιοῦ, ἁλατοπίπερον καὶ καβουρτίσατε τὰ περιστέρια σας μὲ αὐτά. Τυλίξατέ τα τότε εἰς φέτας λαρδὶ καὶ βράσατέ τα μὲ κρεατοζωμόν.

Τὰ σερβίρετε χωρίζουσα τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο μὲ τεμάχια ἀσταχοῦ ἢ γαρίδας ὁλοκλήρους καὶ τὰ σκεπάζετε μὲ αὐγολέμονον, τὸ ὁποῖον δένετε καλὰ καὶ μὲ ψιλοκομμένο μαϊντανό.

Περιστέρια πανέ. Τὰ ἑτοιμάζετε ὡς ἄνω, ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὰ δέσητε τὰ κόπτετε ἀπὸ τὴν ράχιν κατὰ μῆκος καὶ τὰ κτυπᾶτε ὀλίγον ὥστε νὰ ἰσοπεδωθοῦν. Τὰ ἁλατίζετε καὶ πιπερόνετε. Κόπτετε εἰς κατσαρόλαν ὀλίγα κρομμυδάκια φέτες, προσθέτετε βούτυρον καὶ ἓν φύλλον δάφνης καὶ κοκκινίζετε καλὰ τὰ περιστεράκια σας εἰς τὴν σάλτσαν αὐτήν. Ὅταν μισοψηθοῦν τὰ βγάζετε. Κτυπᾶτε τότε δύο κρόκους ὠῶν, τὰ ἀναμιγνύετε εἰς τὴν σάλτσαν καὶ χύνετε τὴν σάλτσάν σας εἰς τὰ περιστέρια εἰς τρόπον ὥστε νὰ μουσκεφθοῦν καλά. Ἐπιπάσσετε μὲ γαλέταν κοπανισμένην καὶ μὲ μαϊντανὸ ψιλοκομμένο καὶ τὰ ψήνετε ἐπὶ τῆς ἐσχάρας εἰς σιγανὴν φωτιάν. Τὰ σερβίρετε μὲ φέτας λεμόνι.

Περιστεράκια πτερωτά. Τὰ ἑτοιμάζετε ὡς τὰ πανέ. Ἀλλ' ὅταν θὰ τὰ ψήσετε ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, ἑτοιμάζετε φύλλα ἄσπρο χαρτὶ ὡς μικρὰ ριπίδια, τόσα ὅσα ἡμίση περιστερῶν ἔχετε.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ μὲ ἀρίστας συστάσεις δέχεται οἰκοτρόφους ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τῶν ἐπαρχιῶν μέχρι 14 ἐτῶν, μὲ περιποίησιν ἐντελῶς μητρικὴν καὶ ἀντὶ μετρίας ἀμοιβῆς. Θὰ προγυμνάζωνται πρωτίστως ἄνευ ἰδιαιτέρας ἀμοιβῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Γαλλικὴν γλῶσσαν. Συνιστᾶται θερμῶς ὑπὸ τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν, εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ὁποίας ἂς ἀπευθυνθῶσιν οἱ βουλόμενοι.

εἶμαι ἐγώ, ἐξωραϊσμένος ἀπὸ τὴν λεπτὴν καὶ εὐγενῆ ὡραιότητα τῆς γυναικός μου. Ἐπιθυμῶ ὁ υἱός μου νὰ εἶναί τι καὶ τούτου ἔτι τελειότερον. Ἐπιθυμῶ ἵνα οὗτος ἐνσαρκώσῃ τὸ ζῶν ἰδεῶδες τῶν καλλιτεχνῶν ὅλων τῶν αἰώνων. Ἀφ' ἑαυτοῦ εἰξεύρω ὅτι θὰ ἀποκτήσω παιδί, δὲν φαντάζεσαι τί ἐπινοῶ, ὅπως ἡ μήτηρ του περιβάλλεται ἀπὸ ὅ,τι ὡραιότερον ὑπάρχῃ ἐν τῷ κόσμῳ. Ἀπὸ τῆς δεκάτης πρωϊνῆς μένει εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου, ὅπου ἔχω τοποθετήσει πλησίον τῶν μαρμάρων, τὰ ὁποῖα γνωρίζεις τὰ ὡραιότερα ἀνάγλυφα τῆς ἀρχαίας τέχνης.

Ὁ Ἑρμῆς τῆς Ὀλυμπίας, οἱ ἔφιπποι τοῦ Φειδίου. Ὅταν ἐξερχώμεθα, μεταβαίνομεν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ Ἀοῦβρον. Τὰς ἑσπέρας μας διερχόμεθα, ἀκούοντες ἢ ἐκτελοῦντες ἐκλεκτὰ τεμάχια μεγάλων διδασκάλων τοῦ Beethoven, τοῦ Gluck, τοῦ Schumann, τὰ ὁποῖα ἐκείνη παίζει δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὸ μικρόν μας μὲ τὴν περιπαθῆ ἐπισημότητα ἥτις ἐπισφραγίζει πάντοτε τὸ μουσικὸν ἔργον της. Ἀναγινώσκομεν στίχους τοῦ Οὐγκώ, τοῦ Gautler, τοῦ Ronsard, τοῦ Vehakspeare καὶ τοῦ Ὁμήρου. Θέλω ὥστε, ὅ,τι τὸ παιδὶ αὐτὸ ἀντιληφθῇ διὰ τῶν αἰσθήσεων τῆς μητρός του, νὰ ἀντιπροσωπεύῃ τὰς ὑψηλοτέρας καὶ εὐγενεστέρας χορδὰς τῆς ζωῆς, αἵτινες νὰ ἀποτυπώσουν τὴν χάριν καὶ γοητείαν του εἰς τὰ μάτια του, εἰς τὸ μειδίαμά του. Θὰ εἶνε ἓν ἄγαλμα ὡραῖον, τὸ ὁποῖον ἐγὼ θὰ ἔχω ζωογονήσει, ὡς ἄλλος Πυγμαλίων.....

. . . . . .

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη φέρει ἡμερομηνίαν 9 Μαΐου 1891. Τὴν 14ην ἀκριβῶς μετὰ πέντε ἡμέρας, ἐνῷ ἡ Λαύρα Κλοπὲ κατήρχετο τὴν κλίμακα τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ συζύγου της, ἐγλύστρισε καὶ ἔπεσε τόσον κακά, ὥστε τὴν πτῶσίν της ἐπηκολούθησε πρόωρος τοκετὸς τὸ γεννηθὲν μικρόν, ἕνεκεν ἀκριβῶς τοῦ δυστυχήματος τούτου, κατέστη ραχιτικόν, ἔν εἶδος νάνου μὲ μεγάλην κεφαλήν, χωμένην μέσα εἰς τοὺς ὤμους του, ἀτυχὲς οἴκτρωμα, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ μεγαλώσῃ εἰς τὸ ὁποῖον ὁ πατὴρ ὑπέστη τὸ φρικωδέστερον τῶν τραυμάτων, διότι πλὴν τῆς τερατωδίας τοῦ τέκνου του, ἔμαθε παρὰ τοῦ ἰατροῦ, ὅτι ἡ σύζυγός του ἦτο ἀδύνατον νὰ γείνῃ μήτηρ καὶ ἐκ δευτέρου.

* *
*

Ὅταν ἐπανεῖδον τὸν Κλοπέ, τρία ὅλα ἔτη εἶχον παρέλθει ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ τέκνου του, τοῦ μικροῦ Ἀλβέρτου. Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἔλαβε τὴν ἐλαχίστην εἴδησίν του. Τοῦτο δὲν μὲ ἐξέπληξε, διότι τὸν εἴξευρα πολὺ ὀλίγον διατεθειμένον νὰ γράφῃ, ἠννόουν δι' ἀφ' ἑτέρου καὶ πόσον ὑπέφερεν ἐκ τῆς καταστροφῆς αὐτῆς, μετὰ τόσας χιμαιρικὰς ἐλπίδας καὶ τόσα ὄνειρα διὰ τὸ παιδί αὐτό. Ἤλπιζον ἐν τούτοις ὅτι θὰ ὑπέφερεν, ὡς ὑποφέρομεν ὅλοι διὰ διαψευσθεῖσαν ἐλπίδα, διὰ πόθον μὴ πραγματοποιηθέντα. Τὸν εἴξευρα τόσον ἀκμαῖον, τόσον ἐνεργητικόν, τόσον ἐρωτευμένον μὲ τὴν τέχνην του, ὥστε ἐσκεπτόμην, ὅτι δὲν θὰ ὑπάρχῃ ὀδύνη, ὅσον μεγάλη καὶ ἂν εἶναι, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ τὸν ἀπησχόλει μία μόνη ὥρα δημιουργικῆς ἐργασίας.

Πόσον εἶχον ἀπατηθῆ εἰς τὴν σκέψιν μου αὐτὴν μοῦ τὸ ἀπέδειξεν ἡ πρώτη μου ἐπίσκεψις εἰς τὸ μέγαρόν του, εἰς τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ἄσυλον τῆς ἐργασίας καὶ τῶν ρεμβασμῶν, τὸ κρυμμένον μέσα εἰς δροσερὰ δένδρα.

(Ἀκολουθεῖ)